

Josep Pastells, ARA, 11 de novembre del 2016

L'ESGOTAMENT DEL LLANÇADOR DE ROCS

Damià Bardera, que ahir va presentar 'Nens de llet', el seu setè llibre en set anys amb El Cep i la Nansa, obre un parèntesi en les seves publicacions

“Després d’aquest llibre m’estaré un temps –més llarg o més curt, ja ho veurem– sense publicar”, va anunciar ahir a la nit Damià Bardera (Viladamat, 1982) durant la presentació a la Llibreria 22 de Girona de 'Nens de llet', el seu setè volum en set anys amb El Cep i la Nansa. “No és tant el fet d’escriure –tinc més coses escrites; i continuaré escrivint, suposo–, sinó el fet de publicar i tot el que comporta: presentacions, actualitzacions a la web, canvis en l’agenda... Estic exhaust”, va confessar Bardera davant el públic que omplia de gom a gom la 22. Flanquejat pel filòleg Daniel Garcia Vicens i per l'enginyer Àngel Martín, també va apuntar que l'aturada editorial “és necessària des d’un punt de vista estratègic: cal parar un cert temps per fer un replegament i donar a conèixer el que ja s’ha fet, cercar possibles traduccions, buscar nous lectors i establir noves complicitats crítiques”.

“De segur que en sortireu afectats, addictes, de la lectura d'aquests contes breus, cenyits, contundents com un maragallià cop de roc llançat amb massa traça”, afirma Antoni Munné-Jordà al pròleg de 'Nens de llet'. Parla d'una sensació prou coneguda per als lectors de Bardera, un expert llançador de rocs que t'estaborneixen, i un cop recuperat el sentit et permeten contemplar la realitat amb uns altres ulls, contemplar-te a tu mateix com si mai abans t’haguessis vist. “El lector haurà de decidir si pensa que Bardera tracta amb crueltat les seves criatures, enfrontant-les a situacions adverses, o si senzillament ens observa i després parla de tots nosaltres, com ens veu atrapats dins aquesta absurda roda de la fortuna que anomenem vida”, apunta Munné-Jordà. “ Tinc la sensació que

m'he entendrit”, va dir, categòric, l'autor en comentar ahir el recull de quaranta microrelats amb què, de moment, tanca les fructíferes col·laboracions amb Francesc Mestres, editor d'El Cep i la Nansa.

“No trobo pas que els personatges d'aquests contes siguin més tendres que, per exemple, els d'“Els nens del sac””, va contradir-lo Martín. “Són nens desestructurats mentalment i físicament. Continuen sent innocents, però són salvatges i macabres”, va afegir abans de relacionar l'estil de Bardera amb el d'Eduardo Mendoza, Roald Dahl i els germans Cohen. “Els personatges de Bardera són escandalosament grotescos o estan fuetejats per una vida desgraciada”, va subratllar Garcia Vicens, que va esmentar lletres de Los Punsetes (“Tú eres de los que miran en los accidentes, / te gusta ver el cuerpo descompuesto de la gente), i cites de Lope de Vega (“haciendo torres sobre tierna arena”) i David Foster Wallace (“L'objectiu de la bona ficció és donar calma als pertorbats i pertorbar els tranquils”) per situar la “prosa ferma, lluent i depurada” d'un autor en qui detecta “certs paral·lelismes amb contes populars mexicans en què els personatges perversos en surten ben parats”.

Poc abans que Bardera prengués la paraula, quan la presentació enfilava la recta final, un nen va caure a terra i va provocar l'alarma del públic. Uns minuts després ja havia superat la crisi epilèptica. “El dia que em vaig casar, mentre fèiem l'aperitiu va marxar el llum. En aquell moment no ens va fer gens de gràcia, però amb el temps aquestes anècdotes adquireixen un altre caire”, va comentar l'autor. És una mica el que passa amb els seus contes, en què “cadascú hi acaba veient els seus propis prejudicis”, opina Bardera, cada cop més convençut que és l'autor qui tria els seus lectors.